کاهش ۳،۲ درصدی مصرف آب در کشور

بررسی آمار مقایسه‌ای حجم مصرف آب در سال‌های ۱۴۰۳ و ۱۴۰۴ از کاهش حدود ۳.۲ درصدی مصرف آب در کشور حکایت دارد؛ کاهشی که همراهی مردم و توجه مشترکان به ضرورت مدیریت مصرف آب از عوامل مهم تحقق آن به شمار می‌رود. به گزارش ایسنا، مسعود علویان صدر، معاون برنامه‌ریزی و امور اقتصادی شرکت مهندسی آب و فاضلاب کشور در این زمینه اظهار کرد: بر اساس آمارهای ثبت‌شده مجموع حجم مصرف آب از حدود ۶ میلیارد و ۲۲۳ میلیون مترمکعب در سال ۱۴۰۳ به حدود ۶ میلیارد و ۲۴ میلیون مترمکعب در سال ۱۴۰۴ رسیده است که بیانگر کاهش حدود ۱۹۹ میلیون مترمکعبی مصرف آب، معادل ۳.۲ درصد در مقایسه با سال قبل است. به گفته صدر، تهران با کاهش حدود ۱۳۴ میلیون مترمکعبی معادل بیش از ۱۱ درصد بیشترین میزان کاهش حجم مصرف را به خود اختصاص داده است؛ همچنین مصرف آب در استان آذربایجان شرقی با کاهش ۱.۳ درصدی، روند نزولی داشته است. وی افزود: در میان شهرهای دیگر نیز، شیراز با ثبت کاهش حدود ۶ میلیون مترمکعبی، معادل چهار درصد در حجم مصرف آب عملکرد کاهشی داشته است. به گفته علویان صدر، کاهش نزدیک به ۲۰۰ میلیون مترمکعبی مصرف آب در کشور، در شرایطی محقق شده است که مدیریت منابع آب و ضرورت سازگاری با محدودیت‌های اقلیمی بیش از گذشته اهمیت یافته است و این روند نشان می‌دهد همراهی مردم، اصلاح الگوی مصرف و مشارکت مشترکان در استفاده مسوولانه از منابع آبی می‌تواند نقش موثری در کاهش فشار بر تأسیسات و منابع تأمین آب داشته باشد.

۱۱ استان در چالش احتمالی تامین گاز

با نزدیک شدن روزهای سرد سال و افزایش تقاضا برای مصرف گاز، مدیریت مصرف انرژی بیش از گذشته اهمیت پیدا می‌کند. به‌ویژه آنکه محدودیت‌های تولید و آسیب به بخشی از زیرساخت‌های گاز، تأمین پایدار این انرژی را با چالش‌هایی همراه کرده است؛ در این شرایط رعایت چند راهکار ساده در خانه می‌تواند به کاهش مصرف گاز و پایداری شبکه کمک کند. به گزارش ایسنا، تأمین گاز مورد نیاز کشور در ماه‌های پیش‌رو با توجه به محدودیت‌های موجود در بخش تولید و تداوم ناترازی نیازمند توجه بیشتری به مدیریت مصرف است. در این میان آسیب‌دیدن بخشی از زیرساخت‌های گاز در جنگ تحمیلی سوم نیز بر شرایط تأمین گاز اثر گذاشته است؛ به‌طوری که از مجموع ۲۳۰ میلیون مترمکعب ظرفیت تحت تأثیر قرار گرفته تاکنون حدود ۱۰۰ میلیون مترمکعب به مدار بازگشته و ۱۳۰ میلیون مترمکعب همچنان باقی مانده است. بررسی شرایط تأمین و انتقال گاز نشان می‌دهد حدود ۱۱ استان کشور ممکن است در زمستان پیش‌رو با چالش‌هایی مواجه شوند. در این میان مازندران، خراسان شمالی و گلستان به دلیل موقعیت جغرافیایی و شرایط شبکه گازرسانی از جمله مناطقی هستند که محدودیت‌های تأمین گاز در آنها حساسیت بیشتری دارد. بنابراین در کنار تأمین و توزیع نحوه مصرف گاز نیز نقش مهمی در مدیریت شرایط دارد به‌ویژه آنکه تغییرات دمایی می‌تواند میزان تقاضا را به شکل قابل توجهی افزایش دهد. به ازای هر درجه کاهش دمای هوا معادل تولید یک فاز پارس جنوبی به مصرف گاز کشور افزوده می‌شود! طبق برآورد کارشناسان در روزهای اوج مصرف به ازای هر یک درجه کاهش دمای هوا حدود ۲۵ میلیون مترمکعب به مصرف گاز کشور افزوده می‌شود، رقمی معادل تولید یک فاز پارس جنوبی. به همین دلیل رعایت برخی نکات ساده در منازل و اصلاح شیوه استفاده از وسایل گرمایشی می‌تواند به کاهش مصرف و حفظ پایداری شبکه گاز کمک کند.

■ **تنظیم دمای محیط خانه روی ۲۰ درجه سانتی‌گراد:** یکی از مهم‌ترین اقدامات برای کاهش مصرف گاز تنظیم دمای فضای داخلی خانه در محدوده ۱۸ تا ۲۱ درجه سانتی‌گراد است. در همین راستا پویش «۲۰ درجه» با هدف ترویج تنظیم دمای منازل روی ۲۰ درجه سانتی‌گراد راه‌اندازی شده است بر اساس پیام این پویش افرادی که دمای خانه خود را روی عدد ۲۰ نگه می‌دارند، در مدیریت مصرف انرژی مشارکت موثری دارند. کاهش حتی یک درجه‌ای دمای محیط در روزهای اوج مصرف می‌تواند حدود ۲۵ میلیون مترمکعب صرفه‌جویی در مصرف گاز کشور به همراه داشته باشد رقمی معادل تولید یک فاز پارس جنوبی که می‌تواند به تأمین پایدار گاز در شبکه کمک کند.

■ **لباس گرم به‌جای مصرف بیشتر انرژی:** استفاده از لباس گرم در محیط‌های داخلی، پوشیدن ژاکت یا استفاده از پتوهای سبک می‌تواند نیاز به استفاده طولانی‌مدت از وسایل گرمایشی را کاهش دهد و جایگزین مناسبی برای افزایش دمای بخاری و شوفاژ باشد.

■ **جلوگیری از اتلاف گرما در ساختمان:** بخش قابل توجهی از انرژی مصرفی در ساختمان‌ها ممکن است به دلیل عایق‌بندی نامناسب و ورود هوای سرد به محیط هدر برود. استفاده از پرده‌های ضخیم، درزگیری پنجره‌ها و بستن منافذی که موجب ورود هوای سرد به داخل ساختمان می‌شوند از جمله راهکارهای ساده برای حفظ گرمای محیط است. این اقدامات علاوه بر کاهش اتلاف حرارت نیاز به استفاده مداوم از وسایل گرمایشی را نیز کاهش می‌دهد و در نهایت به مدیریت مصرف گاز کمک می‌کند.

■ **تنظیم دمای پکیج و سامانه‌های گرمایشی:** تنظیم صحیح تجهیزات گرمایشی از دیگر مواردی است که باید مورد توجه مشترکان قرار گیرد. بر این اساس تنظیم دمای پکیج و سامانه‌های گرمایشی در محدوده ۵۵ تا ۶۰ درجه سانتی‌گراد از جمله توصیه‌های مطرح‌شده برای مدیریت مصرف گاز است. همچنین استفاده صحیح از تجهیزات گرمایشی و پرهیز از افزایش بیش از نیاز دمای دستگاه‌ها می‌تواند در جلوگیری از مصرف غیرضروری انرژی موثر باشد.

■ **بستن دریچه‌های کولر در فصل سرما:** بازماندن دریچه‌های کولر می‌تواند زمینه ورود هوای سرد به داخل ساختمان و افزایش نیاز به استفاده از وسایل گرمایشی را فراهم کند. از این رو بستن دریچه‌های کولر و جلوگیری از نفوذ هوای سرد از این مسیر از دیگر اقداماتی است که می‌تواند به حفظ دمای محیط و کاهش مصرف گاز کمک کند.

■ **رعایت الزامات بهینه‌سازی انرژی در ساختمان‌ها:** در کنار اقدامات روزمره خانوارها، توجه به استانداردهای ساختمانی و رعایت الزامات مرتبط با مصرف انرژی نیز اهمیت دارد. مبحث ۱۹ مقررات ملی ساختمان با هدف بهینه‌سازی مصرف انرژی در ساختمان‌ها تدوین شده و رعایت الزامات آن می‌تواند در کاهش اتلاف حرارت و پایین آوردن میزان مصرف انرژی موثر باشد.

«تعادل» گزارش می‌دهد

بازگشت نفت به مدار سه رقمی

سرویس انرژی در آخرین ساعات معاملات هفتگی در بازارهای بین‌المللی انرژی، تالارهای معاملات نفت بار دیگر شاهد تپش‌های نامتعارف و هجوم خریداران برای پوشش ریسک‌های ناشی از تنش‌های خاورمیانه بودند. شاخص‌های معیار جهانی با جهشی فراتر از ۲ درصد، قله‌های ۶ ماه اخیر را لمس کردند تا پرونده ماه اکتبر با بازدهی‌های چشمگیر دورقمی بسته شود. در پایان این ماراتن هفتگی، بهای معاملات آتی نفت خام برنت برای تحویل در دسامبر با جهشی ۲.۲ درصدی به محدوده ۱۱۳ دلار و ۲۵ سنت در هر بشکه رسید؛ هم‌زمان، شاخص وست‌تگزاس اینترمدیت (WTI) امریکا با ثبت رشد ۰.۹ درصدی در سطح ۱۰۲ دلار و ۹۳ سنت آرام گرفت. بازدهی ماهانه اکتبر برای برنت به ۱۵.۵ درصد و برای نفت شاخص امریکا به ۱۳.۹ درصد بالغ شد؛ اعدادی که به‌روشنی نشان می‌دهند بازار جهانی انرژی از یک دوره تعادل شکننده خارج شده و وارد فاز پیش‌خور کردن بحران‌های ساختاری شده است. آنچه در ساعات پایانی معاملات روز جمعه بر تابلوی قیمت‌ها نقش بست، فراتر از نوسانات هیجانی و سفارش‌های کوتاه‌مدت الگوریتمی است. کانون توجه فعالان بین‌المللی بازار به شکل بی‌سابقه‌ای بر تداوم و امنیت جریان نفت خروجی از منطقه خلیج فارس و خاورمیانه دوخته شده است. با تداوم بن‌بست‌های ژئوپلیتیکی و سایه سنگین تجاوزات نظامی و تحرکات نیروهای امریکایی و متحدان منطقه‌ای‌شان که از اواخر فوریه آغاز شد، ساختار کشتیرانی تجاری در تنگه هرمز عملاً با بزرگ‌ترین آزمون تاریخی خود مواجه شده است. هرمز نه صرفا یک آبراه باریک، بلکه شریان تنفسی پالایشگاه‌های قاره آسیا و موتور محرک اقتصاد جهانی است. انتشار گزارش‌هایی مبنی بر وقوع حادثه امنیتی برای یک فروند نفتکش در این تنگه از سوی مراجع ناظر بر امنیت تجارت دریایی، موجی از احتیاط و به دنبال آن جهش نرخ بیمه حمل‌ونقل دریایی را در پی داشت. این اختلالات، شرکت‌های کشتیرانی بین‌المللی و کارتل‌های نفتی را ناچار ساخته برنامه‌های لجستیکی و حمل محموله‌های خام خود را با تأخیرها، مسیرهای جایگزین و هزینه‌های گزاف تطبیق بدهند. واقعیت میدانی حاکی از آن است که هرگونه لغزش امنیتی یا اختلال فیزیکی ولو موقت در این گذرگاه استراتژیک، می‌تواند ریسک گریزی معامله‌گران را فوراً به پرش‌های قیمتی تبدیل کند.

تغییر رفتار قیمت‌ها تنها بازتاب حوادث لحظه‌ای نیست، بلکه حاکی از دگرگونی بنیادین در ادراک ریسک توسط بازارهای مالی است. پیش از آغاز تقابل‌های نظامی اخیر، برآوردنهادهای سرمایه‌گذاری بین‌المللی از تعادل عرضه و تقاضا، نوسان قیمت در محدوده امن ۶۰ تا ۷۰ دلار به ازای هر بشکه بود. اما با تثبیت تنش‌ها در خاورمیانه و گسترش ابعاد زنجیره اختلالات، کف حمایتی بازار به کلی دگرگون شده است.

محاسبات و مدل‌های تحلیلگران ارشد بازارهای کالایی نشان می‌دهد که حتی در صورت برقراری آتش‌بس فرضی یا فروکش مقطعی تب در گیری‌ها، کف نوسان طلای سیاه به تراز‌هایی به مراتب بالاتری، یعنی بازه ۷۰ تا ۹۰ دلار، منتقل شده است. به بیان دیگر، «صرف ریسک ژئوپلیتیک» دیگر متغیری زودگذر نیست، بلکه به عنوان یک فاکتور ساختاری و پایدار در قراردادهای تحویل آتی جذب شده است. بازار متقاعد شده است که احیای ثبات ساختاری در جریان صادرات نفت خاورمیانه، پروژه‌ای زمان‌بر و مستلزم تنش‌زدایی پایدار امنیتی خواهد بود.

افزون بر جبهه عملیاتی خاورمیانه، تقویم سیاسی ماه نوامبر به عنوان سوخت مضاعف بر آتش نوسانات ارزیابی می‌شود. نتایج انتخابات پارلمانی اخیر در تل‌آویو از یک سو و در پیش بودن انتخابات سرنوشت‌ساز میان‌دوره‌ای کنگره امریکا در سوم نوامبر از سوی دیگر، چشم‌انداز تصمیم‌گیری‌های کلان در واشنگتن را در پرده‌ای از ابهام فرو برده است. بسیاری از معامله‌گران در دفاتر مدیریت دارایی انرژی معتقدند بازار در چند هفته آتی رفتاری نامتعادل‌تر و پرتلاطم‌تر در پیش خواهد گرفت. از سویی، نگرانی دولت امریکا از تورم فزاینده سوخت و نارضایتی مصرف‌کنندگان در آستانه رأی‌گیری میان‌دوره‌ای، گزینه‌های واشنگتن را در اعمال اهرم‌های مستقیم یا اقدامات نسنجیده در حوزه انرژی محدود کرده است؛ و از سوی دیگر، هرگونه تغییر در توازن قدرت سیاسی پس از انتخابات نوامبر می‌تواند سیاست‌های مداخله‌جویانه کاخ سفید در بحران‌های منطقه‌ای را وارد فازهای غیرقابل پیش‌بینی جدیدی کند. این عدم‌قطعیت مطلق سیاسی، بازارهای آتی را در وضعیت آماده‌باش نگه داشته است.

در کنار عوامل ژئواستراتژیک، سیگنال‌های دریافتی از قطب تولید انرژی امریکای شمالی نیز دوگانگی عمیقی را به تصویر می‌کشد. بر اساس آمارهای صنعتی هفتگی، تعداد دکل‌های حفاری فعال در امریکا تنها دو حلقه افزایش یافته است؛ افزایشی قطره‌چکانی که پیام آشکار شرکت‌های شیل اویل به وال‌استریت را بازتاب می‌دهد: ترجیح سود تقسیمی و انضباط مالی سهامداران بر سرمایه‌گذاری‌های سنگین اکتشافی.

در عین حال، گزارش ماهانه عرضه و تقاضای اداره اطلاعات انرژی امریکا (EIA) حاکی از ثبت رکورد افزایشی در تولید ماه آگوست بوده، در حالی که آمار تقاضای داخلی برای نفت خام و فرآورده‌های پالایشی روندی نزولی را تجربه کرده است. در شرایط عادی بازار، تضعیف تقاضای داخلی بزرگ‌ترین اقتصاد مصرف‌کننده نفت جهان باید محرکی کاهشی برای قیمت‌ها باشد؛ اما چراغ قرمزهای مکرر ژئوپلیتیکی و آسیب‌پذیری تنگه‌های بین‌المللی چنان هشداری مخابره کرده‌اند که داده‌های تضعیف تقاضای کل عملا زیر سایه سنگین تهدید عرضه دفن شده‌اند.

اگرچه خاورمیانه صحنه اصلی زورآزمایی قیمت‌هاست، اما شوک‌های غیرمنتظره در سایر پایانه‌های تولید و ترانزیت، شکنندگی بازار را مضاعف کرده است. رویدادهای روز جمعه در لیبی مصداق بارز این وضعیت است؛ جایی که بسته‌شدن خودسرانه شیر خط لوله اصلی نفت خام حماده به پالایشگاه زاویه توسط یک گروه شبه‌نظامی مسلح، روزانه ۱۵ هزار بشکه از جریان نفت این کشور را از مدار خارج کرد.

اگرچه رقم ۱۵ هزار بشکه در قیاس با مصرف روزانه ۱۰۰ میلیون بشکه‌ای نفت در جهان ناچیز به نظر می‌رسد، اما پیامی بنیادین برای بازارهای کالا به همراه دارد: ذخایر مازاد ظرفیت تولید جهانی به حداقل رسیده و سیستم عرضه آن‌چنان تحت فشار کار می‌کند که حتی از دست رفتن قطره‌ای نفت در شمال آفریقا نیز محرک تلاطم و واکنش سریع الگوریتم‌ها می‌شود. مرور بر آیند فاکتورهای اثرگذار نشان می‌دهد که بازار نفت وارد یک «برچرخه نوسان» با سوخت ژئوپلیتیک شده است. عبور برنت از مرز ۱۱۳ دلار و تسخیر کانال ۱۰۲ دلار توسط وست‌تگزاس اینترمدیت، گواهی است بر اینکه اقتصاد جهان باید خود را برای انرژی گران‌قیمت در ماه‌های پایانی سال آماده کند. تا زمانی که سایه درگیری‌های نظامی بر فراز تنگه هرمز سنگینی کند و تقویم سیاسی بین‌المللی آرام نگیرد، هر تلاش برای بازگرداندن پایدار نفت به کانال‌های ارزان دورقمی گذشته، تلاشی نافرجام خواهد بود.

آرامکو برای محافظت از صادرات نفت به غارهای سنگاپور متوسل شد

عربستان در راستای کاهش آسیب‌پذیری صادرات نفت خود در برابر تنش‌های ترانزیتی و نزدیک‌تر کردن محموله‌ها به بازارهای مصرف آسیا، درصدد اجاره مخازن زیرزمینی در سنگاپور برآمده است. به گزارش ایسنا، شرکت دولتی آرامکو عربستان در حال نهایی‌سازی توافقی با نهادهای انرژی سنگاپور است تا بخشی از نفت خام خود را در غارهای صخره‌ای «جورونگ» واقع در عمق ۱۵۰ متری زمین ذخیره کند. رسانه قطری العربی الجدید نوشت این اقدام با هدف تثبیت زنجیره تأمین مشتریان شرقی و کاستن از وابستگی مستقیم به عبور نفتکش‌ها از گلوگاه‌های پرتنش دریایی انجام می‌شود. انتظار می‌رود بهره‌برداری عملیاتی از این ظرفیت ۹ میلیون بشکه‌ای در نیمه دوم سال ۲۰۲۷ آغاز شود. بر اساس داده‌های بازارهای انرژی، این تحرکات لجستیکی تحت تأثیر تشدید مخاطرات دریانوردی و افزایش پنج‌برابری هزینه‌های حمل نفت خام از خلیج فارس به مقصد آسیا صورت می‌گیرد؛ هزینه‌هایی که طی هفته‌های اخیر اجاره روزانه نفتکش‌های غول‌پیکر در این مسیر را به بیش از ۱.۳ میلیون دلار رسانده و حاشیه سود پالایشگاه‌های آسیایی را به‌شدت محدود کرده است.

کارشناسان حوزه انرژی بر این باورند که تشدید تنش‌های منطقه‌ای و چالش‌های مداوم در تردد دریایی، کشورهای تولیدکننده حاشیه خلیج فارس را ناگزیر به طراحی مسیرها و مراکز ذخیره‌سازی جایگزین کرده است؛ کما اینکه کویت نیز در مقاطعی توسعه خطوط انتقال لوله به سمت بنادر امارات یا ذخیره‌سازی خارجی را برای گریز از اختلالات صادراتی در دستور کار قرار داده بود. احمد حسن کرم کارشناس نفتی در گفت‌وگو با العربی الجدید این حرکت‌ها را به مسوولیت تولیدکنندگان در قبال ادامه فعالیت نیروگاه‌ها و کاهش آسیب‌پذیری آنها در برابر اختلالات منطقه‌ای که زنجیره تامین را تهدید می‌کند، مرتبط دانست. بر اساس آنچه توسط پلتفرم G-Captain که متخصص در ناوبری دریایی و کشتیرانی بین‌المللی در گزارشی به نقل از بلومبرگ در اکتبر ۲ منتشر شده، گزارش شده است، فشارهای کشتیرانی به نفت خام خلیج فارس محدود نمی‌شود، زیرا تقاضای پالایشگاه‌های آسیایی برای نفت امریکا جهت تحویل در ماه نوامبر حدود ۵۰ درصد به صورت ماهانه کاهش یافته است که بین ۲۴ تا ۲۶ میلیون بشکه متغیر است. سنگاپور به دلیل برخورداری از زیرساخت‌های بندری پیشرفته و موقعیت راهبردی در مجاورت واردکنندگان عمده نفت نظیر چین، هند، ژاپن و کره‌جنوبی، یک پایگاه استراتژیک برای توزیع منطقه‌ای با نفتکش‌های کوچک‌تر در شرایط اضطراری محسوب می‌شود. پیش از این نیز شرکت آرامکو قراردادهایی برای نگهداری ذخایر راهبردی نفت در تأسیسات ساحلی کره جنوبی، ژاپن، هلند و بندر سیدی کریر مصر منعقد کرده بود.

عضو کمیسیون انرژی:

محدودیت سهمیه سوخت در برخی استان‌ها نیازمند بازنگری است

یک عضو کمیسیون انرژی مجلس شورای اسلامی، با انتقاد از مشکلات ایجادشده در سهمیه آرد روستاییان و همچنین محدودیت‌های جدید توزیع بنزین در برخی استان‌های کشور، خواستار بازنگری دولت در این تصمیمات شد.

به گزارش ایسنا احمد مرادی، نماینده مردم بندرعباس در مجلس شورای اسلامی، در تذکری شفاهی در جریان جلسه علنی مجازی (یکشنبه ۱۰ آبان) مجلس خطاب به نیکزاد، نایب‌رییس مجلس شورای اسلامی، با اشاره به مشکلات سهمیه آرد روستاییان گفت: مشکلات آرد روستاییان در سراسر کشور متأسفانه نارضایتی شدیدی ایجاد کرده است؛ به گونه‌ای که اگر یک روستایی به هر دلیلی در یکی از نقاط شهری خریدی انجام بدهد و چهار قرص نان تهیه کند، سهمیه آرد او قطع می‌شود.

وی با بیان اینکه چنین تصمیمی با عدالت سازگار نیست، اظهار کرد: این اقدام بی‌انصافی در حق روستاییان عزیزی است که جز خداوند متعال پناهگاهی ندارند و مجلس باید به این موضوع توجه جدی داشته باشد. این عضو کمیسیون انرژی مجلس در ادامه با اشاره به مشکلات ناشی از تصمیمات اتخاذشده درباره سهمیه سوخت و بنزین در برخی استان‌های کشور تصریح کرد: موضوع دیگری که لازم می‌دانم به آن اشاره کنم، مشکلاتی است که در پی تصمیمات دولت و وزارت نفت درباره سوخت و بنزین در سراسر کشور و به‌ویژه ۱۰ استانی که اجرای این طرح از آنها آغاز شده، ایجاد شده است. مرادی با اشاره به شرایط استان هرمزگان و فاصله زیاد آن تا مرکز کشور تصریح کرد: در استانی مانند هرمزگان که حدود ۱۵۰۰ کیلومتر با مرکز کشور فاصله دارد، اگر شهروندی به هر دلیلی بخواهد با خودروی شخصی به مرکز کشور سفر کند و به بیمارستان مراجعه داشته باشد، با سهمیه فعلی بنزین امکان انجام چنین سفری را نخواهد داشت. وی در ادامه گفت: در طول مسیر شخصا مشاهده کردم که برخی از شهروندان برای تهیه حتی ۱۰ لیتر بنزین به خواهش و التماس متوسل می‌شدند تا بتوانند مسیر خود را ادامه بدهند. این نماینده مجلس با درخواست از دولت برای تجدیدنظر در این تصمیمات خاطرنشان کرد: از دولت می‌خواهیم این موضوع را مدنظر قرار بدهد و حتما در این زمینه بازنگری کند؛ چرا که این محدودیت‌ها فشار مضاعفی بر مردم وارد می‌کند و نباید بیش از این در شرایط فعلی بر مشکلات و فشارهای مردم افزوده شود.

مدیرعامل شرکت ملی گاز ایران:

ناترازی گاز روزانه به حدود ۴۰۰ میلیون مترمکعب می‌رسد

مدیرعامل شرکت ملی گاز ایران با اشاره به کاهش تولید گاز امسال، مقدار ظرفیت و ناترازی گاز در اوج مصرف را حدود ۴۰۰ میلیون مترمکعب در روز اعلام کرد. به گزارش ایلنا به نقل از شرکت ملی گاز ایران، سعید توکلی با اشاره به شرایط تأمین گاز گفت: امسال حدود ۱۳۰ میلیون مترمکعب کاهش ظرفیت داریم. آن هم پس از اینکه توانستیم ۱۰۰ میلیون مترمکعب از مجموع ۲۳۰ میلیون مترمکعب ظرفیت از دست‌رفته به مدار چرخه بازگردانیم. وی افزود: این موضوع در کنار ناترازی‌ای قرار می‌گیرد که سال‌های گذشته در اوج مصرف با آن روبرو بودیم و حدود ۲۵۰ تا ۳۰۰ میلیون مترمکعب برآورد می‌شد. بنابراین، اگر بخواهیم مجموع شرایط امسال را در اوج مصرف جمع‌بندی کنیم با حدود ۴۰۰ میلیون مترمکعب کاهش ظرفیت و ناترازی روبرو هستیم. مدیرعامل شرکت ملی گاز ایران با اشاره به راهکارهای مدیریت مصرف بیان کرد: برای مدیریت مصرف، راهکارهای ساده‌ای از جمله استفاده از پرده‌های ضخیم، درزگیری پنجره‌ها و جلوگیری از ورود هوای سرد به داخل ساختمان وجود دارد. افزون بر این، باید دمای محیط خانه را در محدوده ۱۸ تا ۲۱ درجه سانتی‌گراد تنظیم کنیم. توکلی در ادامه گفت: امسال پویش «۲۰» را راه‌اندازی کردیم که می‌گوید کسی نمره‌اش ۲۰ است که درجه دمای خانه را روی عدد ۲۰ نگاه دارد. دلیل تأکید بر این موضوع روشن است. در اوج مصرف، به‌ازای هر یک درجه کاهش دمای محیط، نزدیک به ۲۵ میلیون مترمکعب در مصرف گاز صرفه‌جویی می‌شود؛ رقمی معادل تولید یک فاز پارس جنوبی که می‌تواند به شبکه گاز کشور کمک کند. وی با اشاره به دیگر اقدام‌های موثر در مدیریت مصرف تأکید کرد: بستن دریچه‌های کولر در فصل سرما، تنظیم دمای پکیج و سامانه‌های گرمایشی در محدوده ۵۵ تا ۶۰ درجه سانتی‌گراد و رعایت الزام‌های زیرساختی ساختمان‌ها، از جمله مبحث ۱۹ مقررات ملی ساختمان، نیز از دیگر اقدام‌هایی است که می‌تواند موثر باشد. وی درباره توسعه شبکه گازرسانی در کشور گفت: ما به اندازه ۱۱.۵ برابر محیط کره زمین فقط طول خطوط انتقال و توزیع گاز در کشور داریم. توکلی افزود: آنچه اهمیت دارد، سبد انرژی کشور است و در این سبد، تفاوتی نمی‌کند که حامل انرژی سوخت مایع، گاز یا برق باشد، بلکه مساله مهم‌تر این است که آیا زیرساخت‌ها و سامانه‌های کشور از نظر بازده، در سطح استاندارد قرار دارند یا خیر.

گاز ترکمنستان راهکاری برای عبور از زمستان

عضو پیشین کمیسیون انرژی مجلس تاکید کرد: موضوع قیمت گاز دریافتی از ترکمنستان باید حل و فصل شود که می‌توانیم با صادرات و تأمین گاز مورد نیاز ترکیه، این مساله را رفع کنیم؛ به این صورت که ۵۰ درصد گاز وارداتی را برای مصرف داخلی در استان‌های شمالی به کار بگیریم و مابقی را به ترکیه انتقال دهیم تا مجبور نباشیم طبق روال سال‌های گذشته، گاز ارسالی به این کشور را به رغم تعهدات، محدود یا متوقف کنیم. به گزارش ایلنا، کشور ما امروز با ناترازی گاز دست و پنجه نرم می‌کند. شکاف میان تولید و مصرف در سال‌های اخیر از یک نوسان فصلی به بحران تبدیل شده و نه تنها صنایع و نیروگاه‌ها را در وضعیت قرمز قرار داده، بلکه به جایی رسیدیم که پیش‌بینی‌ها حاکی از این است که بخش خانگی نیز در فصل زمستان پیش رو از قطعی یا محدودیت مصون نخواهد ماند و صنایع را نیز در مسیر استفاده از سوخت جایگزین خواهد کشاند. ناترازی گاز در کشور در شرایطی است که بر اساس آخرین ارزیابی‌ها، از مجموع حدود ۲۳۰ میلیون مترمکعب ظرفیت تولید گاز که به دلیل آسیب‌دیدگی ناشی از جنگ از مدار خارج شده بود، تنها ۱۰۰ میلیون مترمکعب توانسته است مجددا به چرخه تولید بازگردد. با این حال، همچنان ۱۳۰ میلیون مترمکعب از ظرفیت حیاتی کشور در وضعیت خارج از دسترس قرار دارد و این مدیریت شبکه را در زمستان امسال با چالش‌های جدی مواجه خواهد کرد. به‌طوری که طبق پیش‌بینی‌ها؛ ۱۱ استان کشور احتمال مواجهه با تنش گازی را دارند و در این بین مازندران، گلستان و خراسان شمالی در صدر فهرست استان‌هایی قرار دارند که با دشوارترین شرایط مواجه خواهند بود. ضمن اینکه بر اساس آنچه اعلام شده استان‌های تهران، البرز، سمنان، کرمان، اصفهان، آذربایجان شرقی، آذربایجان غربی، اردبیل، کردستان و خراسان رضوی نیز احتمالا بدون محدودیت یا نوسان نباشند. در این اوضاع حل ماجرای واردات گاز از ترکمنستان که سال‌ها به دلیل اختلافات مالی و اصرار عشق آباد بر تسویه بدهی‌های معوق با چالش و حتی قطعی مواجه بود، می‌تواند تا حدی به رفع چالش کمک کند، گاز روسیه نیز باتوجه به تلاش مسکو برای یافتن بازار جدید پس از تحریم‌های غرب؛ یک گزینه شایان توجه است که دیپلماسی انرژی برای کاستن از فشار می‌تواند به‌صورت جدی‌تری به آن بپردازد. در همین ارتباط علی بختیار در گفت‌وگو با ایلنا با اشاره به پیش‌بینی‌های هواشناسی مبنی بر زمستانی سخت و چالش‌های پیش‌رو و در ارزیابی تامین انرژی با توجه به وضعیت ناترازی گاز اظهار داشت: امسال با پیش‌بینی زمستانی سخت، شرایط دشوارتری برای تأمین انرژی خواهیم داشت. اگرچه امیدواریم با رندگی‌های خوبی داشته باشیم تا تابستان مشکل آب و برق نداشته باشیم؛ اما تمهیدات تأمین گاز باید به‌صورت ویژه و متفاوت از سال‌های گذشته اندیشیده شود. ما به لحاظ فنی، تکنیکی و تجهیزات مشکل زیادی نداریم، بلکه مساله اصلی ما کسری گاز است که به دلیل آسیب‌های جنگی به برخی پالایشگاه‌ها، به ناترازی‌های قبلی اضافه شده است. این موضوع با توجه به دوری استان‌های شمالی از مبادی تولید، این مناطق را با چالش و نگرانی جدی‌تری مواجه کرده است. این عضو پیشین کمیسیون انرژی مجلس تصریح کرد: با توجه به شرایط کنونی تامین انرژی در کشور؛ ما حتما باید دیپلماسی گاز را به‌ویژه در حوزه کشورهای CIS و به‌طور مشخص ترکمنستان و همچنین روسیه با جدیت دنبال کنیم تا استان‌های شمالی را از کسری احتمالی گاز در زمستان برهانیم.

ادامه از صفحه اول

اقتصاد سیاسی و یک بحران اروپایی

آیا اروپا در ارزیابی اعتراضات و عملکرد دولت‌ها از معیارهای یکسان استفاده می‌کند؟ در فرانسه، اعتراضات اجتماعی و دانش‌آموزی در بستر مشکلات آموزش، معیشت و بحران اعتماد سیاسی جریان دارد؛ در آلبانی، مطالبات مشابه با مسائلی چون فساد، بیکاری، هزینه آموزش و چشم‌انداز عضویت در اتحادیه اروپا پیوند خورده است. بنابراین، نمی‌توان این دو بحران را از نظر ساختار سیاسی و زمینه‌های اقتصادی یکسان دانست؛ اما هر دو در معرض یک آزمون مشترک قرار دارند: توازن میان حفظ نظم عمومی و تضمین حقوق شهروندان. اعتبار اتحادیه اروپا در دفاع از دموکراسی، تنها با مواضع آن در قبال کشورهای رقیب سنجیده نمی‌شود؛ بلکه به نحوه برخورد با اعضا و شرکای سیاسی خود نیز وابسته است. اگر رفتار مشابه پلیس در پاریس و تیرانا با معیارهای متفاوت ارزیابی شود، ادعای جهان‌شمولی ارزش‌های اروپایی با پرسش جدی مواجه خواهد شد. آینده تحولات آلبانی را می‌توان در سه مسیر احتمالی ارزیابی کرد: نخست، مهار بحران از طریق «گفت‌وگو» و «پاسخ‌گویی به مطالبات آموزشی و اقتصادی»؛ دوم، «تشدید رویکرد امنیتی» که می‌تواند فشار اتحادیه اروپا و هزینه‌های سیاسی روند عضویت را افزایش دهد؛ و سوم، «تبدیل اعتراضات به جنبشی گسترده‌تر» با مشارکت اتحادیه‌های کارگری و احزاب مخالف که در صورت تداوم نارضایتی‌ها، ساختار سیاسی را با چالش جدی روبرو خواهد کرد. با این حال، مسیر درست؛ نه در تشدید برخوردهای انتظامی، بلکه در اصلاح سیاست‌های اقتصادی و بازسازی اعتماد عمومی قرار دارد. دولت آلبانی باید میان جذب سرمایه خارجی و صیانت از منافع عمومی، میان انضباط بودجه‌ای و سرمایه‌گذاری در آموزش، و میان حفظ نظم و تضمین آزادی‌های مدنی توازن برقرار کند. اعتراضات آلبانی را باید فراتر از یک بحران خیابانی، نشانه‌ای از دشواری‌های الگوی توسعه و حکمرانی در بخشی از اروپای شرقی و بالکان دانست. این تحولات نشان می‌دهد که عضویت در اتحادیه اروپا، به تنهایی ضامن توسعه اقتصادی، عدالت اجتماعی یا مشروعیت سیاسی نیست. توسعه زمانی معنا پیدا می‌کند که رشد اقتصادی به فرصت‌های برابر، سرمایه‌گذاری به رفاه عمومی و ثبات سیاسی به اعتماد اجتماعی بینجامد. آزمون آلبانی تنها آزمون دولت‌ادی نیست؛ بلکه آزمون اتحادیه اروپاست که آیا می‌تواند میان منافع ژئوپلیتیکی، ضرورت ثبات و تعهد به ارزش‌های دموکراتیک توازن برقرار کند. در نهایت، مساله اصلی آلبانی انتخاب میان اروپا و اعتراض نیست؛ مساله این است که آیا می‌توان آینده اروپایی را بر پایه حکمرانی پاسخگو، اقتصاد شفاف و حقوق شهروندی بنا کرد؟

بورس در اسارت ترس از جنگ

در حقیقت، نبود اعتماد باعث شده است سرمایه‌گذاران نسبت به ورود دوباره به بازار با تردید مواجه شوند. بسیاری از معامله‌گران نمی‌دانند در روزهای آینده چه اتفاقی رخ خواهد داد و آیا شرایط به سمت کاهش تنش‌ها حرکت می‌کند یا احتمال تشدید درگیری‌ها وجود دارد؟ همین بلاتکلیفی، تصمیم‌گیری را دشوار کرده است. از نگاه یک سرمایه‌گذار، خرید سهم در چنین فضایی می‌تواند با این نگرانی همراه باشد که در صورت انتشار اخبار منفی جدید، روند نزولی بازار ادامه پیدا کند و سرمایه او برای مدتی طولانی در گیر اصلاح قیمت‌ها شود. نکته قابل توجه دیگر، کمرنگ بودن حمایت حقوقی‌ها از بازار در روزهای منفی اخیر است. در حالی که در برخی مقاطع انتظار می‌رود بازیگران بزرگ بازار با ورود به سمت تقاضا از شدت فشار فروش بکاهند و مانع تشدید هیجان منفی شوند، حمایت قابل توجهی از سوی حقوقی‌ها مشاهده نشده است. البته نمی‌توان انتظار داشت که صرفا با خرید حقوقی‌ها، تمام مشکلات بازار برطرف شود، زیرا ریشه شرایط فعلی را باید در متغیرهای کلان و فضای پرریسک سیاسی جست‌وجو کرد. با این حال، نبود حمایت موثر می‌تواند بر نگرانی سهامداران بیفزاید و این تصور را تقویت کند که بازار در شرایط فعلی پشتوانه قدرتمندی برای کنترل فشار عرضه ندارد. واقعیت این است که فشار فروش در بازار سهام تا حد زیادی از جنس